

## 32-SỰ THẤT BẠI CỦA ISRAEN (TI 1:1-3:4)

Ông Giôsuê đã mất. Nhiều đất đai cần phải đánh chiếm. Việc làm đầu tiên của con cái Israen là tìm ý Chúa để biết làm cách nào bắt đầu việc đánh chiếm cuối cùng. Họ có một bắt đầu tốt. Họ thính ý Thiên Chúa.

Chúa đã chỉ định Giuđa, bộ tộc vương đế (1:2). Công việc bắt đầu thật nghiêm túc nhưng kết thúc trong nhu nhược. Dân chúng không chịu nghe lời TC.

Những rắc rối của Israen xảy ra có liên hệ trực tiếp đến việc họ bất tuân lệnh Chúa. Họ chẳng những không chịu tru diệt kẻ thù trên vùng đất họ chiếm được mà còn thờ phượng ngẫu tượng của các dân đó và trở nên đồi bại trong đời sống luân lý.

Con cái Israen vào định cư trên những vùng đất mà họ muốn và kiếm đủ ăn đủ mặc. Chẳng bao lâu sau kẻ thù sẽ đến, khi họ không đề phòng cảnh giác, và họ bị bắt làm nô lệ. Những kẻ thù là “năm vương hầu” từ bên trong mà Chúa đã truyền cho dân Ngài phải tru diệt.

Chương 1 là một chương thất bại. Họ không trục xuất kẻ thù như Chúa truyền cho họ. Ep-raim đã không trục xuất người Canaan ... Do-vu-lun cũng không trục xuất được dân cư... A-sê cũng không trục xuất được dân cư.... Được lập lại sáu lần liên tiếp.

Đây là ghi nhận của một chuỗi những bất tuân. Vì thế chương 2 dĩ nhiên là một chương của thua trận và thất bại. Chúa để mặc cho họ làm theo ý riêng mình. Chúa phán, Các ngươi không được kết ước với dân cư xứ này; phải triệt hạ các bàn thờ của chúng. Nhưng các ngươi đã không nghe lời Ta.....vậy Ta bảo....chúng sẽ sống kè kè bên các ngươi. (TI 2:2-3). Con cái Israen mang lấy án của chính họ và trở thành người xử tử chính họ. Nhiều lần Israen đã ở bên bờ diệt vong, nhưng may mắn Chúa đã can thiệp giúp họ.

Đôi khi chúng ta tự hỏi tại sao Chúa không đuổi hết những kẻ thù trong đất hứa đi trước khi Ngài để cho con cái Israen vào đó. Nhưng Chúa có lý do chính đáng (3:1-4).

Chúa dùng kết quả của việc thiếu lòng tin của chúng ta để chứng minh cho chúng ta thấy tội lỗi và yếu đuối của chúng ta. Ngài không quên giao ước của Ngài (dĩ nhiên không có công lao của ta trong giao ước này), và Ngài để cho những yếu đuối, những mặc cảm tội lỗi của chính chúng ta, lôi kéo chúng ta trở về với Ngài.

Chúa muốn dân được tuyển chọn nhận ra rằng họ là một dân thánh. Họ không được trà trộn những dân tội lỗi vào chung với họ. Họ phải tự tách biệt mình. Chúa biết sự biệt lập làm cho người ta nên mạnh mẽ. Kitô hữu ngày nay cũng phải nhớ rằng họ không được hoà lẫn với thế gian. Họ phải gần Chúa và chống lại tội lỗi và sự bất chính. Chúa muốn chúng ta thành một chiến binh giỏi. (Eph 6:10-18)

Và vì thế chúng ta nhận thấy rằng sự khoan dung sai lầm đối với dân thực sự hư hỏng có hệ lụy làm chính dân Chúa chọn ra hư đốn. (2:20 - 3:5)